

①
Ήταν κάποτε ένα ωραίο μαγικό βιβλίο που χωρούσε όλη την ομορφιά του κόσμου, γιατί το γέμιζαν με ωραία πράγματα, σχέδια και χρώματα όλα τα μολύβια του κόσμου. Αυτό το βιβλίο ήταν η χώρα των μολυβιών.

Στη χώρα των μολυβιών, που ήταν δημοκρατία, όλα τα μολύβια ήταν διαφορετικά. Άλλα λεπτά, άλλα ήταν χοντρά, άλλα πολύχρωμα, άλλα μονόχρωμα, άλλα ίσια, άλλα στριφογυριστά, άλλα αρωματισμένα, άλλα με στολίδια, άλλα λιτά... Όλα τα μολύβια, τα μικρά και τα μεγάλα, τα δυνατά και τα ανήμπορα, τα καινούργια και τα παλιά είχαν τη θέση τους και τον ρόλο τους.

Το καθένα έκανε τη δουλειά του. Άλλο έφτιαχνε γραμμές τρένων, άλλο χάραζε δρόμους ή οικόπεδα, άλλο ζωγράφιζε δέντρα, άλλο πινακίδες. Άλλο πάλι έκανε σκίτσα για βιβλία και άλλο για κόμικ. Δεν μπορούσαν να φανταστούν πως έπρεπε να προστατέψουν την ειρηνική τους χώρα. Δεν ήξεραν πως αυτό θα το πλήρωναν ακριβά.

Όμως αυτό δεν άρεσε καθόλου στις γόμες. Άρχισαν να ζηλεύουν και να φθονούν ό,τι κατάφερναν να δημιουργήσουν τα μολύβια.
Μαζεύτηκαν λοιπόν κρυφά και αποφάσισαν να κάνουν κακό στα μολύβια.

Έτσι αποφάσισαν να μπουν κρυφά μέσα στο μαγικό βιβλίο για να καταστρέψουν τον όμορφο κόσμο των μολυβιών.

Και άρχισαν να σβήνουν ό,τι έφτιαχναν τα μολύβια. Στην αρχή έσβηναν κρυφά, λίγο-λίγο. Μετά όμως έσβηναν με μανία.

Τα μολύβια ζωγράφιζαν, σχεδιάζαν, έκαναν περιγράμματα και οι γόμες τα έσβηναν. Κάποιος άρχισε να ανησυχεί σοβαρά. Ήταν μια γιαγιά ιστορικός. Κάτι ήξερε από την Ιστορία περισσότερο από τους άλλους.

Έτσι άρχισε ο πόλεμος ανάμεσα στα μολύβια και στις γόμες. Τον πόλεμο τον ξεκίνησαν οι γόμες χωρίς να φταίνει τα μολύβια. Σύντομα όμως αυτό δεν είχε πια καμιά σημασία

Οι γόμες όλο και έσβηναν τον πολιτισμό των μολυβιών. Τα μολύβια έφτιαχναν γέφυρες, σπίτια, σχολεία, χωράφια, δέντρα, και οι γόμες απλά τα εξαφάνιζαν...

Τα μολύβια έπρεπε να αμυνθούν. Άρχισαν να ζωγραφίζουν άλλα πράγματα, του πολέμου πράγματα. Ζωγράφιζαν καταστροφικές φωτιές, εκρήξεις ηφαιστείων, χημικά διαλυτικά, σεισμούς, κατολισθήσεις!

Εν τω μεταξύ, οι γόμες έπιασαν κάποια μολύβια αιχμάλωτα. Αυτά τα μολύβια αναγκάστηκαν να ζωγραφίζουν καταναγκαστικά ό,τι τα διέταζαν οι γόμες. Έτσι ζωγράφιζαν ναρκοπέδια, παγίδες, βόμβες, χαράδρες, χιονοστιβάδες, πλημμύρες...

Όσα δεν συμμορφώνονταν, τα έριχναν στο μπουντρούμι και δεν έβγαιναν ποτέ πια. Εκεί έμεναν και περίμεναν μήπως κάποιος τα απελευθερώσει. Κάποια μολύβια έφυγαν. Έγιναν πρόσφυγες.

Και τότε ήρθαν οι ξύστρες. Δήθεν για να βοηθήσουν τα μολύβια. Άρχισαν να ξύνουν τις μύτες τους για να τις κάνουν πιο μεγάλες και πιο σουβλερές.

Ο καιρός περνούσε, ο πόλεμος συνεχιζόταν. Οι γόμες έστειλαν κατασκόπους στα μολύβια και τα μολύβια στις γόμες, αλλά νικητής δεν υπήρχε. Και από τις δυο πλευρές υπήρχαν μόνο μεγάλες καταστροφές και θύματα.

Και τότε ήρθαν ενισχύσεις. Ήρθαν οι μεγάλες δυνάμεις και μπήκαν κι αυτές στον πόλεμο. Οι μαρκαδόροι έγιναν σύμμαχοι με τα μολύβια και άρχισαν να πολεμούν με το μέρος τους. Από την άλλη μεριά, ήρθαν ειδικές ενισχύσεις για τις γόμες. Νέου τύπου γόμες που έσβηναν τα πάντα, ακόμα και τους μαρκαδόρους.

Όμως γράφε-σβήνε καταστρεφόταν όχι μόνο ο κόσμος των μολυβιών και το περιβάλλον. Όλη η γη υπέφερε. Τα ποτάμια μολύνονταν, οι θάλασσες το ίδιο, τα δάση λιγότευαν, τα ζώα που ζούσαν μέσα στα δάση χάνονταν. Και ο πόλεμος συνεχιζόταν. Όπως συνεχίζονταν και οι καταστροφές. Κόντευε να καταστραφεί όλος ο κόσμος απ' αυτόν τον πόλεμο που ξεκίνησε μέσα σ' ένα μαγικό βιβλίο.

10

Τότε ήρθε ένας διεθνής οργανισμός, το μπλάνκο και τα μπλανκάκια του, και είπε στις γόμες και στα μολύβια: Λοιπόν, ό,τι έγινε, έγινε, πρέπει να ξεχαστούν όλα. Θα υπογράψουμε μια διμερή συμφωνία και θα είναι όλα εντάξει. Ο πόλεμος πρέπει να τελειώσει τώρα αμέσως.

- Μα..., ψέλλισαν τα μολύβια. Εμείς δεν φταίγαμε καθόλου.
- Μα, δεν προβλέπει καμιά κύρωση για τις γόμες, είτε ένα άλλο.
- Μα δεν μας προστατεύει από καινούργιες επιθέσεις.
- Μα δεν μας αποζημιώνει για όσα χάσαμε.

Αλλά τα μολύβια ήταν κουρασμένα από τον πόλεμο και η καρδιά τους είχε νοσταλγήσει την ειρήνη. Ούτως ή άλλως, δεν έβρισκαν κανένα νόημα σ' αυτόν τον πόλεμο, ούτε τον προκάλεσαν.

Νοστάλησαν να ζωγραφίσουν θάλασσες με νεράιδες και δελφίνια, βουνά με χιόνια και αιωνόβια δέντρα γεμάτα αρκούδες και ελάφια, ουρανό γεμάτο πουλιά, σύννεφα χαμογελαστά και έναν ήλιο λαμπερό και χαρούμενο. Και έτσι δέχτηκαν τη συμφωνία και ας ήταν άδικη. Έτσι κι αλλιώς, δεν θα έδινε κανείς σημασία στην δική τους άποψη.

Εν τω μεταξύ, το μπλάνκο κάλυπτε τα πάντα. Κάλυπτε τις καταστροφές, τον πόνο, τον θυμό, την απογοήτευση, τη φτώχεια, τη δυστυχία.

Όσες ζωγραφιές είχαν διασωθεί, τις άρπαξαν οι συνεργάτες του διεθνούς οργανισμού μπλάνκο δήθεν για να τις προστατέψουν. Ήταν τα λάφυρα ενός πολέμου άδικου.

Τις βάλαν σε μουσεία, τις βάλαν στα σπίτια τους και καμάρωναν. Όπως ξέρουμε, ποτέ δεν κατάφεραν τα μολύβια να πάρουν πίσω ό,τι λεηλατήθηκε στην πατρίδα τους.

Εν τω μεταξύ, ο μπλάνκο και τα μπλανκάκια του συνέχιζε τη δουλειά του ακάθεκτος. Δεν ξεχώριζες πια πού ήταν η χώρα των μολυβιών, ούτε πώς ζούσαν πριν από τον πόλεμο.

Οι εκπρόσωποι του διεθνούς οργανισμού ήταν ευχαριστημένοι. - Όλα θα ξεχαστούν, έλεγαν.

Όμως η γιαγιά μολύβι, που η δουλειά της ήταν να γράφει Ιστορία, ήξερε πως αν ξεχαστεί τι συνέβη μπορεί πολύ γρήγορα να επαναληφθεί. Είχε τη σοφία και την προνοητικότητα, και πριν πάρουν είδηση οι αντίπαλοι αλλά και οι δικοί της, είχε βάλει κάτω από κάθε σελίδα του βιβλίου καρμπόν. Έτσι, όλα έμειναν καταγεγραμμένα. Τίποτα δεν χάθηκε.

Όταν έφυγε και ο μπλάνκο από τη χώρα των μολυβιών, η γιαγιά μολύβι που ήξερε από Ιστορία, αποκάλυψε τον θησαυρό του λαού των μολυβιών από τον αγώνα τους για την ελευθερία.

Τα μολύβια συγκινημένα έβαλαν όλο τους το μεράκι και έφτιαξαν το Κτήριο της Ειρήνης και το φυλούσαν σαν τα μάτια τους.

Εκεί πήγαιναν όλα τα μικρά μολύβια για να μάθουν πως η ειρήνη είναι μεγάλο αγαθό, και ο πόλεμος η χειρότερη λύση για όλα τα προβλήματα.

Έτσι, δεν ξεχάστηκε ποτέ ο τραγικός πόλεμος των μολυβιών.

Όμως η ειρήνη χρειάζεται προστασία.

Γι' αυτό, από τότε στη χώρα των μολυβιών υπάρχουν οι ειρηνοφύλακες που δουλειά τους είναι να μην διαταράξει κανείς την ειρήνη.